

ближила до Момина кула, що пазѣла устието на рѣката, ударила на бѣгъ, защото била посипана отъ отгоре съ смъртоносни стрели и тежки камъни. Така, гърцитѣ като не намѣрили ни храна, нито добитѣкъ, се завърнали гладни и изморени.

Положението на цѣлата византийска войска станало лошо. Василий II се отчаялъ, решилъ да напусне крепостъта и да се върне срамно въ Цариградъ.

**Поражението при Ихтиманъ.** — Въ свитата на императора, между първитѣ му хора, се намиралъ Левъ Дяконъ, човѣкъ образованъ. Той написалъ разказъ за похода на Василия II до София и обратно. Ето какво той пише:

„Императорътъ, като видѣ, че крепостъта не може да се превземе и че българитѣ добиха куражъ да излизатъ отъ горитѣ и нападатъ на нашата войска отъ всѣка страна, реши да дигне обсадата, да прибере всичката си войска и да тръгне назадъ. Първитѣ дни ние пжтувахме безъ никаква загуба на хора.

Като излѣзохме отъ полето, спрѣхме се на нощуваме на едно високо поле, оградено съ гора. Презъ нощъта преди да попѣятъ първи пѣтли, една голѣма звезда се показа на небето съ ослѣпителенъ блѣсъкъ. Тя бързо се издигна нагоре, огрѣя цѣлия ни лагеръ, който бѣ окопанъ и заграденъ съ коли, за да не ни нападнатъ българитѣ. Внезапно звездата се прѣсна на хиляди малки запалени звезди, изхуча въ въздуха и съ голѣмъ трѣсъкъ падна до самия ни лагеръ. Събуди се императорътъ, събудиха се отъ блѣсъка и гърмежа на звездата всичкитѣ войски. Нѣкои казаха: това е знамение на нѣщо лошо. Разпрѣснатата звезда надъ главитѣ ни показва, че ние ще изгубимъ душитѣ си.